

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. október 19.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

VÁLASZD AZ ÉLETET!

Alapige: 5Mózes 30,15-20

Lásd, eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd Istenedet, az Urat, járj az Ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és döntéseit, és akkor élni és szaporodni fogsz, mert megáld téged Istened, az Úr, azon a földön, amelyre bemégy, hogy birtokba vedd. De ha elfordul a szíved, és nem engedelmeskedsz, hanem eltántorodsz, más istenek előtt borulsz le, és azokat tiszteled, kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetelek oda, és birtokba vegyétek. Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz, és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az Úr esküvel ígért oda atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, hálásan köszönünk minden percet, amit előtted való csendben tölthetünk el.

Köszönjük a csodát, hogy a Biblia betűin, a rólad való emberi bizonyágtételen keresztül te magad tudsz szólni hozzánk.

Magasztalunk mindazért, amit eddig a te igédként hallhattunk és vehettünk komolyan.

Bocsásd meg, amire oda sem figyeltünk. Bocsásd meg, amikor lehúztuk a szívünk redőnyeit, féltettük elképzelt terveinket attól, hogy te beleszólsz és módosítod. Bocsásd meg, valahányszor csak hallgatói voltunk az igének.

Köszönjük a nagy lehetőséget, hogy azt hittel befogadjuk, és munkálkodik bennünk. Téged áldunk mindazért, amit eddig elvégeztél életünkben a te igéddel.

Alázatosan kérünk, hogy ebben a csendben is te szólalj meg. Szólj, hogy legyen szavad valóban gyógyító erő. Rajtunk pedig könyörülj, hogy az igének ne csak hallgatói, hanem boldog cselekvői legyünk, miközben megtapasztaljuk, hogy arra is te teszel képesekké minket.

Köszönjük neked, Jézus Krisztus, hogy a te beszéded ma is lélek és élet. Erre van nagy szükségünk.

Ámen.

Igehirdetés

Ebből az igeszakaszról Istennek ezt a figyelmeztetését szeretném ma este kiemelni: Válaszd az életet! Egy nagy lehetőségre is felhívja Isten ezzel az Ő népe figyelmét, hogy lehetséges az életet választani, ugyanakkor ez világos, határozott felszólítás is a mi érdekünkben. A mi felelősségünk, hogy hallgatunk rá, vagy nem.

Mit jelent ez a választás? Ez az esztendő a választások éve lett. Három országos választáson túl vagyunk, és mi reformátusok, még előtte vagyunk egy negyedeknek: november végéig kell megválasztanunk az egyházmegyék esperesait, a négy egyházkerület püspökét és főgondnokát, valamint az egyház parlamentjét, a zsinatot, annak a lelkészi és nem lelkészi tagjait.

Sokan vannak, akik legyintenek az egészre. Azt mondják: közvetlenül úgysem tudjuk befolyásolni az eseményeket. Majd elvégzik ezt mások, nem tartozik ránk. Pedig a választás minden esetben nagy lehetőség és nagy felelősség. Hogy milyen nagy lehetőség, azt azok tudják leginkább, akik hosszú ideig tapasztaltuk, hogy éppen erre a lehetőségre nincs mód. Sok új, n. választás volt, amelyek hasonlítottak ahhoz a történethez, ami arról szól, hogy a teológiai hallgatókat a három nagy ünnepen: karácsonykor, húsvétkor és pünkösdkor kiküldik a gyülekezetekbe. Úgy nevezik őket akkor: legátus. A háború előtt szokásban volt az, hogy a legátust kísérte egy kisebb diák, mindegyik teológia mellett ott volt egy nyolc osztályos gimnázium, és annak valamelyik hallgatója, a kis legátus vagy mendikáns.

Történt pedig, hogy az egyik gyülekezetben megkínálták őket. A tányéron volt egy szép nagy alma, meg egy kicsi. A legátus természetes mozdulattal levette a nagyot és mindjárt bele is harapott. S kínálta a kicsinek: válassz. Ő majdnem elpityeredett, mire a válasz így hangzott: köll, vagy nem köll? Mi még e közt sem választhattunk sokáig. Megmondták, hogy mi köll, mit kell választani. Ma már, hála Istennek, ez nem így van.

De nemcsak nagy lehetőség, hanem nagy felelősség is minden választás. Minden választásnak következménye van. A következményeket azoknak kell hordozniuk, akik választottak, vagy kivonták magukat ennek a felelőssége alól, és negligálták azt. Minden választás egy időre meghatározza az emberek életét.

Azt mondják, hogy az Egyesült Államokban ma azért beszélnek angolul és nem németül, mert az ezt eldöntő választáson egy szavazattal többet kapott az angol. Ilyen nagy felelőssége van mindenkinek.

A mi személyes kicsi életünk választásai is sorsdöntőek. A pályaválasztás, a párválasztás minden ember sorsát meghatározza. Sőt, ha egészen leereszkedünk a hétköznapiakba, sokszor még azon is sok múlik, hogy csúcsforgalomban melyik útvonalat választjuk, hogy elérjük a célunkat.

Választunk tehát szakadatlanul nap mint nap. Sokszor észre sem vesszük, és fontos, hogy az embernek átgondolt szempontjai legyenek, amelyek szerint akár reflexből is, különösebb gondolkozás nélkül jól választ.

Mielőtt alapigénkre térünk, hadd említsek még három bibliai történetet, amelyekkel máris körüljárjuk egy kicsit ezt, hogy milyen nagy lehetőség és felelősség választani.

- Amikor Salamont királlyá választották, megrémült. Fiatal volt, tapasztalatlan, és rászakadt az Isten népéért való felelősség súlya. Hogy tud ő majd helyesen dönteni? Amikor Isten azt mondja: „Kérj, amit akarsz” — kapásból ezt mondja: „Adj a te szolgádnak bölcs szívet, hogy tudjak választást tenni a jó és a rossz között.” — Micsoda alázat van emögött! Nem feltételezi magáról, hogy ő mindig azonnal tudja, mi

lesz jó és rossz a népnek — mert őt ez érdekelte. (Nem minden hatalmon lévőknek ez a szíve-vágya.) A népnek mi lesz jó és rossz. És milyen nagy lehetőség, hogy megkérdezheti azt, aki pontosan tudja. Ráadásul itt egy gyönyörű kifejezés van az Ószövetség eredeti szövegében: ott a hallani igének a melléknévi igeneve van: adj a te szolgádnak halló szívet. Ha hétköznapiasan mondanánk, azt kéri Istentől: Uram, súgjál nekem minden választás előtt, hogy helyesen válasszak, és így a népnek jól legyen dolga.

Jellemez-e minket ez az alázat, és ez a feltétlen bizalom Istenben? Meg ennek a lehetőségnek a feltételezése, sőt gyakorlása: Uram, mondd nekem, hogy mi jó, mert akkor tudom mondani a reám bízottaknak, és nem szeretnék melléfogni. Főleg másoknak valami rosszat okozni. Adj a te szolgádnak halló szívet, hogy tudjak jól választani.

- Egy másik példa, amikor Máriának és Mártának Jézus azt mondja, illetve az ott lévő hallgatóságnak is, hogy „Mária a jó részt választotta.” (Van olyan bibliafordítás, amelyik középfokkal fordítja, de az eredetiben nem középfok van, nem a jobb részt, hanem Mária a jó részt választotta.) Márta pedig ebben az esetben sajnos a rosszat. Pedig meg volt győződve, hogy ő tudja, mi a jó. Sőt kiderül a történetből, hogy azt gondolta, hogy jobban tudja, mi a jó, mint Jézus. Mert Jézust is utasítja, hogy mit cselekedjék, mintha eltévesztett volna valamit. Közben pedig szegénynek fogalma sincs arról, hogy ez soha vissza nem térő lehetőség, ami ott van. Jézus soha többé nem fog jönni hozzájuk. Most lehetett volna még hallgatni Őt. Mária a jó részt választotta, mert ezt tette.

- Harmadik példa, hogy sokszor milyen nehéz a jót választani, mert az úgynevezett világ, az emberek, a környezetünk, meg a magunk elvilágiasodott gondolkodása is egészen mást sugall, mint amit Isten mond. És Isten gyermekének nagyon éberem kell figyelnie Őrá, hogy helyesen válasszon.

Van egy gyönyörű példa arra, hogy ez nagy szembeszéllel szemben is megvalósult. Ezt olvassuk a Zsidókhoz írt levélben Mózesről, hogy amikor engedett Isten szavának és a néppel együtt kivonult Egyiptomból: „inkább választotta az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta a Krisztusért elszenvedendő gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.” (11,26).

Elment az esze? Hát, ha Egyiptomban marad, mint a fáraó fogadott unokája, a kényelem, a hatalom, a gazdagság, a kultúra vár rá, s ehelyett elmegy a pusztába egy ilyen makacs, engedetlen néppel? Nem ment el az esze, sőt kiderül a Szentírásból, hogy nagyon is helyén volt mind az esze, mind a szíve. A folytatásban ezt olvassuk: „Erős szívű volt, mint aki látta a láthatatlant.” Ő tudniillik nem annak alapján döntött és választott, hogy most nekem mi a kényelmesebb, vagy én hogy járok jól, így rövidtávon, hanem az Istentől való elhivatása jegyében, az Istennel való közösség jegyében fogant ez a választás: inkább választotta azt, ami mindenestől nehezebb, kényelmetlenebb, hálátlan feladat, van benne sok bizonytalanság. Egy bizonyos benne: oda őt Isten küldi. S ahova Isten küldi, ott Ő nem hagyja soha egyedül. Ő ott lesz a helyén, és ott fogja Isten megáldani. És ezt a választást milyen sok áldás követte hosszú időn keresztül!

Alapigénken is olvastuk, hogy aki tudatosan újra és újra Isten szempontjai szerint akar választani, dönteni, annak az utódai is áldást kapnak. Ha jót akartok a gyerekeiteknek, akkor vegyétek komolyan az Isten szempontjait, akkor Isten ígéje sze-

VÁLASZD AZ ÉLETET!

rint legyen bátorságunk (mert ehhez az kell) minden helyzetben választani, és még ők is áldani fogják – elsősorban Istent, de amikor mi már nem leszünk, még az emlékünket is.

Ennyit arról, hogy szakadatlanul választunk, és ez nagy lehetőség és nagy felelősség. Mire mondja itt Isten: Válaszd az életet!?

Amikor a pusztai vándorlás végén a nép az ígéret földjének a határához ért, akkor Isten megállította őket, és néhány alapvető, nagyon fontos igazságot még egyszer a lelkükre kötött. Ezek között hangzott el ez is. Ezek között mondta, hogy két lehetőség van előttetek: nélkülem, vagy velem.

Nélkülem, azt jelenti: a halálba vezet az az út. Velem, az maga az élet, mégpedig az egyre jobban kiteljesedő élet, a meghalásunkon, a biológiai halálon túl is terjedő, igazi élet. Válasszatok! Bátorításul hozzáteszi: Válaszd azért az életet!

Miért kellett ezt hangsúlyozni? Azért, mert az ostoba és önhitt ember egyszer már választotta a halált. Az Édenkertben is előtte volt ez a lehetőség: ragaszkodik-e Istenhez, egyedül belé vetve a bizalmát, de ő megvonta Istentől a bizalmat, és magára maradt. És ez azt jelentette, hogy elindult a halál útján. Mert az Isten nélküli lét az a halál a Biblia szótárában. A halál nem a nem-lét. Létezik az is, aki lelkileg halott, de Isten nélkül létezik: itt is, és a biológiai halála után is. Mert ezt nem mi döntjük el, hogy van-e utána valami, vagy nincs. Ezt Isten már eldöntötte, ez teljesen független attól, hogy ki hogy vélekedik. Folytatódik, sőt kiteljesedik az a lelki állapot, amelyben itt él valaki. Ha Isten nélkül, akkor úgy kell töltenie az örökkévalóságot. Ezt nevezi a Biblia kárhozatnak. Ebben a pokoli kín az, hogy már nem lehet pótolni az elmulasztott döntést. Aki viszont itt Istennel összeköti az életét, az itt már a lelki halálból új életre támad, és ezen az életen semmi hatalma nincs annak, hogy egyszer megáll a szívünk, és lefognak a szemünket, és szép beszédet mondanak a temetésünkön. Nem szűnik meg az ember, hanem ez a Krisztussal itt elkezdődött közösség utána kiteljesedik, és eljut arra a teljességre, amiről a Szentírás szól nekünk.

Az ember ezt a közösséget mondta fel, amikor azt mondta: Isten se szóljon bele, majd én egyedül. Ezt nevezi a Biblia bűnesetnek. Ezzel lelkileg meghalt, ami azt jelenti, hogy érzéketlenné vált a lelki dolgokra, nem érti Isten gondolatait, nem tud vele beszélni, képtelen azt tenni, amit Isten mond neki, érzéketlen és tehetetlen.

Úgy, ahogy Reményik Sándor siratja el az egyik nagyon szomorú hangú versében: „nemzedékekből vezett ki az érzék.” És erre mondja a Biblia, hogy az ilyen ember halott.

De az egész Szentírás arról szól, hogy Isten végtelen és érthetetlen kegyelme, irgalma, szeretete folytán készített kiutat ebből az állapotból. Abból az állapotból, amiből mi magunktól soha nem tudnánk kijönni, amiből senki és semmi nem tud kiszabadítani bennünket, Ő lehetővé tette, hogy visszataláljunk hozzá. És mindaz, ami a Bibliában Jézusról szól, (és már a Biblia második lapján olvasunk Őróla, aki majd a kígyó fejére tapos, és Ővele fejeződik be az utolsó oldalon a Szentírás), az egész arról szól, hogy ezt Jézus Krisztus tette lehetővé a számunkra. Ő hozta vissza az elveszített életet, és aki vele kapcsolatba kerül, aki elhiszi, hogy Ő az, akinek mondta magát, aki hiszi mindazt, amit értünk tett, és elfogadja, amit nekünk kínál, annak az életébe beleárad ez az isteni élet. Megelevenedik a lelki halálból, újra képes érteni Isten gondolatait, egyetért vele, képes cselekedni azt, kibontakozik, kiteljesedik az élete. Akkor jön rá arra, hogy addig csak vegetált, az tényleg csak a puszták lét volt, ez viszont már megérdemli ezt az elnevezést: élet.

Ha elolvassuk az evangéliumokat, láthatjuk, hogy Jézusban valami hihetetlen túláradó gazdagsággal jelent meg ez az élet, és áradt belőle mindazokra, akik kapcsolatba kerültek vele.

Harmincnyolc éve ott fekszik egy nyomorult ember. Senki nem tudott rajta segíteni. Jézus azt mondja: kelj föl, csomagold össze az ágyadat és menj haza! Fölkel, összehajtja a nyoszolyáját, amin ott feküdt, és hazamegy. Mindenki csodálkozik és kérdezik: kicsoda ez?

Éppen ma olvastuk: halálra rémülnek a tanítványok a vihartól. Lassan megteelik a bárka, nincs menekvés. Jézus rászól a viharra — és lesz nagy csend. És így folytathatnám tovább. Azt mondja a halott fiúnak: kelj föl a koporsóból, mert édesanyádnak nincs aki eltartsa — és a naini ifjú fölkel, s mindenki elképed.

Négy napja eltemették Lázárt, már szaga van, mondják. Jézus beszél a sírba: gyere ki! És megjelenik a sír szájában, és csak azt kell mondania (szinte komikus az egész): vegyétek már le róla a lepedőket, mert nem tud járni. No de, bocsánat, négy napja itt voltunk a temetésén, és izé, izé. Nincs izé. Ő megszólal, és az megtörténik. Az élet ereje árad a szavaiból.

És Ő maga mondta: *a szavaiból* árad az élet ereje. Azt mondja a János 5-ben: „A halottak hallják az Isten Fiának beszédét, és akik meghallják, életre támadnak.” Vagyis azt mondja a hallgatóinak, hogy: kedves halott testvéreim, ti most halljátok az Isten Fiának a beszédét. Aki meghallja, komolyan veszi, befogadja, a magáévá teszi, azonosul vele, az életre kel, ha addig lelkileg halott volt. És megmozdulnak a lelki érzékszervei, és kihallja az igéből Isten szavát, és öröm neki, hogy imádkozhat hozzá, és önként, boldogan engedelmeskedik neki. Itt nincs szó parancsról, Ő nem kényszerít senkit. Ez belülről fakad, és más emberré lesz. Megváltozott a mindenségben a helye, a pozíciója, a státusza: most már Istenhez tartozik örökké; és megváltozik a jelleme, a gondolkozása, a teherbírása. Egy nagy, csodálatos változás következik be az életében: lelkileg halottból lelkileg élővé válik.

Mi az az élet, amire nézve Isten itt azt mondta a népnek, hogy azt válasszátok, és amiről Jézus is olyan sokszor mondta hallgatóinak: gyertek, én adok nektek igazi, el nem múló, örök életet.

Különös, hogy egyik tudomány sem tudja igazán racionálisan és precízen megfogalmazni az élet fogalmát. Még a biológia sem. A szó bibliai értelmében az élet nem mennyiségi, hanem minőségi fogalom. Az élet isteni minőség. Mi mindnyájan szenvedünk valamilyen formában ennek az életnek a hiánya miatt, amíg vissza nem kapjuk. Sok tünete van ennek. Az ember hol az egyik, hol a másik tünetre hivatkozik, és a legtöbben nem is tudják, hogy az oka a hiányérzetnek ez. Megpróbáljuk mennyiségekkel pótolni, de mi csak mennyiségekkel tudjuk pótolni. Fokozunk mindent, amit lehet.

Fokozzuk a járműveink sebességét, a számítógépeink sebességét, a diplomák számát. Akinek más ambíciói vannak, a body-bildinggel az izomkötegek nagyságát fokozza. Pénzből többet, élményből, kalandból többet — mindenből többet, — de a hiányérzet marad, mert ezt mennyiséggel nem lehet pótolni. Itt valami egészen másra van szükség. Az életre.

Egyszer valaki úgy próbálta ezt szemléltetni, hogy képzeljünk el a sivatagban egy nagy kőszikla-hegyet (vannak ilyen képződmények a sivatagban), aztán ott nem meszse elrepül egy kismadár, akár függőlegesen is képes felfelé menni, legyőzi a gravitációt. Aztán pici tojásokat rak a fészkébe, azokból ugyanilyen pici madarak kelnek ki, megnőnek, és azok is repülnek és énekelnek.

VÁLASZD AZ ÉLETET!

A sziklatömb a sivatagban mennyiség, egy nagy kvantum. A madár minőség, egészen más: él. Isten nekünk ilyen egészen mást kínál, mert ez hiányzik. Ezt veszítettük el, amikor Őt elhagytuk és tőle elszakadtunk. Jézus Krisztus ezt a más minőséget kínálja nekünk. Aki ezt megkapja, hittel elfogadja, az csodálkozik: nicsak, ettől kezdve a kevés is elég. Eddig minden kevés volt. Mindig a másiké kellett volna. Most meg a másikkal akarom megosztani azt, amim van. Senki nem parancsolta. Onnan belülről jön az indítás. És ha nehéz a magam terhe, fölveszem a másikénak egy részét is, és a kettőt könnyebben bírom. Ki hallott még ilyet?!

Ezek a csodák kezdődnek el azoknak az életében, akik az életet választják. Hadd mondjak erre egy nagyon ismert bibliai példát, amin szinte minden jellegzetességét leolvashatjuk ennek.

Pál apostol börtönben van. Ráadásul ártatlanul, ítélet nélkül és régóta. Csaknem két éve. Beteg. Éhes. Fázik. Ír Timóteusnak: hozd már el a köpenyemet, meg hozzá egy-két könyvtekercset is, mert itt megöl az unalom. Ráadásul a régi munkatársai közül néhányan ennek örülnek, és azt mondják: ha ő nem hirdeti az evangéliumot, majd mi... A „nagy Pál” helyére akarnak törni. Sok minden keseríti őt. A magány és a bizonytalanság, hogy meddig tart ez? És akkor megírja a többi levél közt a Filippibe írt levelet is. 19-szer ír arról, hogy örül, és mennyire szeretné, hogy azok is örüljenek, akiknek küldi ezt a levelet, mert minden okuk megvan erre az öröme. Azt mondja: én mindenben megelégedett vagyok. Ezzel a sorsommal is elégedett vagyok.

És ott a börtönben is Jézushoz vezet embereket. De úgy kezdődik a levél: nekem az élet Krisztus. Ő már visszatalált Istenhez. Ő ezt az életet választotta — vagy az élet Ura választotta őt (majd erről még röviden beszélünk) — és ott van benne olyan gazdagon, hogy túlárad, kicsordul.

Innen írja Filemonhoz is a levelet, és ajánlja a szeretetébe Onézimuszt. Olyan szép az a mondat: Onézimusz, akit fogságomban szültem... Lelki gyerekeket szül a fogoly Pál. Nincs lehetősége evangelizálni, nem hallgatják tömegek, de valahogy oda-tévedt ez a rabszolga-gyerek, és Jézushoz vezet. A levél végén azt írja: üdvözölnek titeket a pretoriánusok házából valók. Ezek azok az öreg, nyugdíjas római katonák voltak, akiket smasszerként alkalmaztak. Ezekből lettek a fogházőrök. „Üdvözölnek titeket...” Hát hogy-hogy? Úgy, hogy egy kis keresztyén gyülekezet alakult ki a lakatnyában azokból, akik Pált őrizték: Árad az élet nyomorúságos körülmények között is.

Más meg sokszor kiváló körülmények között van, és semmi sem jó, minden kevés, mindenki rossz, mindig más a hibás, ő meg boldogtalan. Ez a különbség. Ezért mondta Isten akkor az Ő népének: válaszsd az életet! Ami azt jelenti: válassz engem! Jézus cselekedeteire gondolva: ez, hogy válaszsd az életet, egyenlő azzal, hogy „válaszd Jézust!” Aki Őbenne hisz, ha meghal is, él.

De hogyan tudjon választani az, akinek nincs szabad akarata? Mert, amikor mi Isten ellen föllázdunk, s megvontuk a bizalmunkat tőle, elveszítettük a helyes döntésre való képességünket. Mindenféle hitető beszéddel szemben a Biblia azt mondja: a bűnbe esett embernek nincs szabad akarata. Két rossz közül választhat. Jó esetben a kisebbiket választja. Akkor hogy választhatja az életet?

Az előbb idézett jézusi mondat már utal erre. Azt mondja Jézus: A halottak hallják az Emberfiának beszédét, és akik meghallják, életre kelnek. Miközben Isten ezt mondja az Ő népének: válaszsd az életet!, ezzel az Ő teremtő szavával már meggyógyítja az akaratát. Hitet ébreszt a nem hívó emberben. Mert a hit hallásból van, mégpedig Isten igéjének a hallásából. Aki hallgatja Isten igéjét, és félreteszi az előítéleteit,

a büszke agnoszticizmusát, és befogadja azt, abban ez a befogadott ige hitet támaszt. Ez egy különös, csodálatos folyamat. Másképp nem lehet hitetlenből hívóvé lenni. Ezért mondta Jézus is sokszor: hallgassátok az Isten országának evangéliumát, vagyis az Istenről szóló hiteles információkat. Hallgassam, gondolkozzam róla. Szabad velem vitatkozni – csak visszautasítani életveszélyes: magamat zárom ki vele az életből. De ez az ige teremt az emberben hitet. Ez az ige segíti őt igazán életre.

Aki így meri választani az életet, aki így befogadja Jézus igéjét, azzal együtt Jézust magát, annak az életében valósul meg az, amit itt kétszer is felsorolt az igénk ezen a rövid szakaszon belül, amikor Isten azt mondja: „Szeresd a te Istenedet!” – Egyszerre tudom teljes szívemből, hálával átítatott és imádattal átítatott szeretettel szeretni a láthatatlan Istent, akinek a szeretetét már megtapasztaltam. „Járj az Ő útjain!” – Dehogyan akarok más utakon járni. Köszönöm, hogy mutatja, hogy melyik az övé. Köszönöm az Úr Jézusnak, hogy megy előttem. Nem nézek se jobbra, se balra. Őt tartom szem előtt, és Őt akarom követni. „Tartsd meg parancsait!” – amire addig képtelen voltam. Egyszerre magától megy, és tudom, hogy nem az én teljesítményem, hanem az Ő csodája. Ő tesz alkalmassá rá.

A végén még azt olvastuk: „Hallgass szavára, ragaszkodj hozzá!” – mert nemcsak elindulni kell ezen az úton, hanem megmaradni, ragaszkodni hozzá, – „és akkor életed lesz neked és utódaidnak.”

Kik azok, akik így tudnak helyesen választani? Nyilván azok, akik fölismerték már, és elismerik, hogy az az állapot, amibe beleszülettem, az Isten nélküli állapot: az a halál. Nem akarok így megérkezni a földi életem végéhez és ezt folytatni az örökévalóságban. Ha van lehetőség a szabadulásra, akkor élek vele. Ki az a Jézus Krisztus, aki az Ő kereszthalálával nekem is életet szerzett? Melyek azok az én engedetlenségeim, bűneim, amelyek megakadályozzák, hogy találkozzam vele? Hiszem, hogy Ő félretett az útból minden akadályt, én is félreteszem a magam bizalmatlanságát. Jöjj, Úr Jézus, és vedd át az uralmat az életem fölött!

Akiben ez megszületik, és akármilyen fogalmazásban el tudja mondani, az választotta az életet. És hogy ez milyen fontos döntés, az majd a földi életünk végén derül ám ki, amikor mindenki számára világos lesz: „Elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghalnak, és utána az ítélet.” Vagy pedig: aki már itt választotta az életet, annak Jézus Krisztus, akivel addig is járta ennek a földi életnek a sokszor nehéz útját, azt mondja: ti már nem mentek ítéletre. Tudniillik azt Ő elszenvedte a benne hívók helyett a kereszten. Azt mondja: „Gyertek én Atyám áldottjai, örököljétek az országot, ami számotokra készítettett.”

Befejezem ezzel a mondattal: Válaszd azért az életet!

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálásan köszönjük, hogy ez lehetséges. Köszönjük, hogy te megvalósíthatatlan parancsokat soha nem adtál a te népednek.

Köszönjük, hogy mindent te tettél és teszel meg azért, hogy ez valóság lehessen a mi életünkben is.

Te készítettél kiutat abból a reménytelen állapotból, amibe nélküled zuhantunk. Te szólítgatsz és hívogatsz bennünket most is. Te teszed késszé még a mi szívünket is, hogy igent mondjon neked. És mégis, nekünk parancsolod: válaszd! Adj ehhez bátorságot, bizalmat, és ajándékozz meg minket majd utána ennek a békességével, örömeivel, bizonyosságával.

VÁLASZD AZ ÉLETET!

Könyörülj rajtunk, hogy ne szálljon el a fejünk fölött ez a nagy örömhír, és ne legyünk nehézkesek, hogy halogassuk a döntést. Köszönjük, hogy szabad akár ma igent mondanunk neked, vagy megújulni abban, hogy a tőled kapott élet továbbáradjon rajtunk keresztül másokhoz is.

Könyörgünk hozzád, Istenünk, azokért, akik között a halál pusztít most. Könyörgünk azokért a népekért, a mi népünk azon részéért is, ahol háború van, ahol nélkülöznek, ahol félni kell. Könyörgünk azokért a hittestvéreinkért, akiket üldöznek, és ezrével kivégeznek ezekben a hetekben is.

Könyörgünk hozzád: bocsáss meg nekünk minden zúgolódást, elégedetlenséget, panaszkodást.

Rád bízunk a jövő hetünket is. Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy a te dicsőségedre tudjunk élni.

És ebben a csendben indíts most minket, hogy tudjunk őszinte, egyszerű választ adni a te felszólításodra.

Ámen.

645. éneket énekeljük

Jöjj el az élet vizéhez

✂ Crosby, Fanny Jane (1820-1915)

🎵 Stebbins, George Coles (1846-1945)

✂ Sréter Ferenc (1894-1988)

Jöjj el az é - let vi - zé - hez, nél - kü - le szom - jas a szív,

Á - tok a - lól sza - ba - dulsz itt, hú U - rad Ó, a - ki hív.

Refr. Jöjj hát, si - ess, jöjj, vár re - ád: bé - ke a föl - dön, az üdv o - da - át!

Itt van az é - let, a for - rás, nincs se - hol és so - ha más!

(Capo III. fekvés)

2. Jöjj újulásra e vízben, új a hit és szeretet,
Eltűnik itt, ami régi, s kezded az új életet.
Jöjj hát, siess ...

3. Jöjj hát az élet vizéhez, Jézus kínálja neked,
S árad az élet belőled, kútfeje lesz a szíved.
Jöjj hát, siess ...